

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtcu.)

Št. 5.

Ljubljana, dné 1. maja 1900.

VIII. tečaj.

Dvojno sv. obhajilo.

Dolgo sem premišljeval, naj vam li pišem o svojem ljubem Lojzku ali ne. — Zadnjič pa sem videl nekje prav lepo sliko, kjer prejema mladi bolnik obdan od svojih roditeljev, sestic in bratov in mladih belo oblečenih deklic prvo in tudi zadnje sv. obhajilo. Pre-tresla me je ta slika spominjajoča me mojega Lojzka.

Poznali ga gotovo niste vsi, nekateri izmež vas pa so ga vender-le. Da bi ga tudi posnemali v njegovih dobrih lastnostih oni, ki so trgali ž njim vred hlače na istih šolskih klopéh!

To, kar vam hočem povedati o njem, je le nekaj iz njegovega devetletnega življenja, pa naj bode vsem v spodbudo in posnemanje!

Lojzek je bil blaga duša, prijazen deček in postrežljiv vsakomur. V šoli se je pridno učil in radi so ga imeli ne samo stariši, marveč tudi gospoda katehet in učitelj.

Lansko poletje je končal drugi razred z dobrim uspehom. Veselil se je počitnic, in tudi na šolo ni pozabil mej uživanjem prostih dni.

Toda veselje se je obrnilo na žalost. Začel je bolehati. Več boleznij se ga je lotilo zapored tako zeló, da ni bilo misliti na šolo. Mnogo bolečin, hudih bolečin je moral revež prestati, toda vse je prenašal z voljno potrpežljivostjo. Ni veliko tožil in tarnal njim, ki so mu stregli, še celó tolažil jih je on, ki je bil sam najbolj potreben tolažbe.

Žalostna je prebolela marsikako noč njegova mati poleg postelje svojega ljubljenca, mnogo solzo si je obrisal njegov v skušnjah utrjeni oče iz očesa. In zakaj tudi ne? Saj sta vendar svojega otroka videla v tolikem trpljenju, njega, ki še greha morda poznal ni, v tolikih mukah. — Včasih, kadar so mu bolečine odlegle, legel je mal nasmeh na njegove ustne kar je utolažilo stariše.

Mnogokrat se je vil ubogi Lojzek v smrtnih bolečinah, in držali so mu že — blagoslovljeno svečo. Toda odleglo mu je zopet . . . Večkrat je ležal v nezavesti, kakor mrlič, a potem se zopet vzdramil.

Njegov gospod katehet so ga obiskali večkrat in opravili ž njim sv. spoved. — Lahko bi ga bil takó Bog spravljenega in očiščenega po tolikem trpljenju poklical k sebi. Toda v svoji nerazumljivi previdnosti sklenil je ž njim drugače.

Cesto je že hrepenel mladi Lojzek v svoji otročji preprostosti po onem dnevu, ki bi ga ožje združil z njegovim Jezusom, — po prvem sv. obhajilu. Naučil se je bil molitvic še kot učenec, in letošnje šolsko leto bi bil lahko pristopil prvokrat k mizi Gospodovi . . .

Oh, kakó morajo biti Jezusu všeč taki otroci, ki že pred določenim časom željno hrepené po njem! Še bolj pa hrepení On sam združiti se ž njimi, On, ki je nekdam klical in še vedno kliče takó ljubeznivo: „Pustite otročiče k meni!“ —

Takó je bilo z Lojzkom.

Prikovanemu v mučni bolezni na postelj, zročemu bledi smrti v oči, mu skoro ni več bilo mogoče misliti na sv. obhajilo. Ker pa ni mogel on k Jezusu, prišel je ljubi Prijatelj otrok sam k njemu. In ravno ta vzrok

je morda bil, da ga je pustil toliko časa v trpljenju viseti mej življenjem in smrtjo . . .

Ker so opazili gospod katehet na svojem ljubčku toliko znanje krščanskega nauka, vprašali so ga: „Lojzek, mari ne želiš prvega sv. obhajila?“ — Komu je bilo to vprašanje ljubše in tolažljivejše, kakor našemu Lojzku? Nekako začudeno in vendar veselo je prikičal z glavo. Zdaj so ga še nekoliko poučili o zakramentu sv. obhajila, govorili mu o ljubem Jezusu v sv. hostiji in v nebesih, ter ga takó s sveto spovedjo pripravili na prihod Gospodov.

Ko so odšli gospod katehet, zaigrala je v očeh našega Lojzka solza! Toda ta ni bila solza žalosti, znak britkosti, ampak solza veselja, katero more le nedolžnost sama potočiti. Mej tem, ko so domači pospravljali po sobi, pregrnili mizo, na njo postavili sveči in razpelo v sredo, pripravljaj se je mladi bolnik z veliko iskrenostjo, v začudenje navzočih, na — prvo sv. obhajilo. Pozabil je popolnoma na svojo bolezen in v duhu gledal Jezusa, ki prihaja k njemu, in se pri srčno pogovarjal ž njim . . .

Zdaj zapoje zvonček . . . Bolnik se obrne proti vratom in težko pričakuje svojega Zveličarja, katerega mu kmalu na to mej splošno tiho molitvijo navzočih položé na jezik . . . Da bi ga videli, s káko pobožnostjo je zavžil Najsvetejše — prvokrat v svojem življenju, močile bi tudi vam, ljubi otročiči, gorke solze veselja zorna lica . . .

Lojzek se je čutil po tem prvem sv. obhajilu presrečnega. Preljubeznivi Jezus sam ga je utolažil in mu zljajšal bolečine. Toda le nekoliko ur mu je še odločil v življenje na tem svetu, potem pa ga je poklical k sebi. — — —

Hrepenel je po Jezusu, trpel ž njim, združil se je ž njim tu na zemlji, da ga more zdaj uživati na veke v sv. nebesih . . .

In takó je bilo Lojzkovo *prvo* sv. obhajilo ob jednem tudi — *sadnje*.

Al. Peterlin.

Pomladna pesem.

Ne trgaj, ne trgaj teh lepih cvetic,
 Oj detece ljubo, oj detece malo,
 Le pusti pri miru te cvetke lepe,
 Saj bodo še same zvenele prekmalo.

Poglej, le poglej, kak prekrasno cvetó,
 Kako se zaganjajo kvišku veselo,
 In njihovo cvetje kako je lepó,
 Glej, to je rudeče, to modro, to belo.

Oj, dete, pomisli, pomisli na to,
 Če tebe neusmiljena smrt bi pobrala,
 Zdaj v cvetju prelestnem mladosti zlate,
 Pomisli, kaj mamka bi tvoja dejala?

In nisi li, dete, podoba cvetic,
 Pomladnih cvetic na poljani zeleni?
 Ah, lilija v srcu in rožen obraz
 Te spremljajta v radosti neizkaljeni!

Tatjan.

Zjutraj.

„Činčara, cefii, cefii — pomlad se že smeji“, zapela je na Dolinškovem vrtu seničica, zazibala se na zeleni vejici, malce postopicala z drobnima nožicama in nato odletela pred okno na ondi stoječo jablan. Le-to je že tudi odeval zeleno-prazničen plašč tako nežen, da bi se ga še skoro ne upal dotakniti, boječ se, da ne bi oskrnil nežnih jedva dobro razvitih zelenih lističev. Tudi tu se je razposajena seničica zagugavala po vejicah, veseleča se, da je vendar že zbežal nadležni snežec in na vrte priplula lahnokrila pomlad, ter v jednomer žrbljala „činčara, cefii, cefii, cefuj“.

Pa ne bodi lena, smuknila je na sosedno vejo, obrnila se ondi parkrat okrog in vnovič zapela v pomladno, lahno dihajoče jutro svoj „činčara“ in „cefii“. Nato se je pa približala nekemu črnemu mehurčku, visečemu konec veje, in ga jela prav neusmiljeno trgati, toda ničesar ni dobila, ker so gosenice že zapustile svoje varno in gorko zimsko skrivališče. Jezna vsled tega, da jo je enkrat goljufalo, hitro odfrfoli na nasprotno in sicer proti oknu molečo vejo. In zopet tu se je razposajenka guncala in žvrgolela, kakor bi šlo za stavo.

Isti čas pa je od znotraj na oknu priletela njena sestričica - seničica in zvedavo pokukala skozi okno. Tedaj pa je opazila svojo sestrico, brezskrbno skakljajočo po vejah, in zaželela po prostosti in milo se ji je storilo, da ne more venkaj v prosto dihajočo in tako mamljivo vabečo naravo. Kar zaklicati ni mogla svoje sestrice, tako hudo ji je bilo pri srčku.

„Činčara“, se ji je vendar slednjič utrgalo iz grla.

„Činčara“, se ji je precej odzvala njena prosta sestrica in jo brž podražila: „No, no, kako pa to, da si zaprta, menda nisi tatica! Hej, pridi ven! Glej, kako divna je narava! Le brž pridi, da se bodeva malce lovili po toplem vzduhu in zapeli katero, naprimer tisto:

Senica b' la družica ...“

In pisana seničica se je zopet zagugala na vejici kakor tudi zapojčkala.

Ujetnici - senici pa je bilo hudo. Moj Bog, kako tudi ne! Tam zunaj prostost in svoboda in tako krasno božje jutro, da človeka kar omami, tu notri v hiši pa taka puščoba in nikakega veselja, nikake radosti... Senici je prihajalo neznosno hudo. In tam gori v tistih drobnih očkih se je zasvetilo nekaj tacega, kakor bi bila solza...

Da, solza je bila...

Hišna vrata so se odprla in vstopila sta ata in njih sinček Janček. Ata, videči seničico tako žalostno in klaverno sedečo, ki je bila vedno tako živa, rekó Jančku:

„Kaj, Janček! Senico boš moral pa le izpustiti, vse nič ne pomaga. Pomlad je zunaj, jesti bo dobila dosti, in senici je tu notri prav hudo. Lej, kako se žalostno drži, kakor bi ne imela prav nič pečká.“

Jančku se je milo storilo. In z rokavom je potegnul preko onih črnih očij, menda so jih mu hotele zaliti solze... Mogoče...!

„Nič nikar ne jokaj!“ tolažijo ga ata. „Senico moramo na vsak način izpustiti, če ne, bi ti poleti od žalosti poginila. Le potolaži se! Ko pride sneg, ti zopet lahko vjamem katero, ki bo še lepša, kakor je ta, ali če boš hotel, še celo dve ali tri.“

Janček se je nekoliko utolažil. Zaupljivo je pogledal ateja in smehljaje se del:

„Ali res?“

„Res, res!“

„No, ata, potem jo pa kar izpustite.“

Janček bi se bil rad smejal in rad jokal, oboje hkrati, ker seničico, svojo Pisančko, je imel rad, iz srca rad. In kako ne! Celó zimo ga je zabavala in mu prepevala, in Janček jo je celo tako privadil, da se ga ni prav nič bala in mu kar iz rok jemala pečke. Včasih pa, kadar je bila prav razposajena, mu je sedla ali na glavo ali na ramo ter ga jela kavsati s svojim koničastim kljunčkom, da jo je moral prepoditi. —

Ata so torej stopili k oknu, od katerega je sfrčala senica, in ga odprli. Nato pa so stopili sredi sobe.

Janček pak je s potrtem srcem čakal, kdaj bo njegova ljubljenska smuknila skozi okno.

Ko je senica zopet priletela nazaj na okno, ni nikakor mogla verjeti, ali je res ali se ji le sanja, da je okno odprto. Obrnila se je še jedenkrat nazaj v sobo, in Jančku se je zdelo, da se mu zahvaljuje za vse dobre in mu kliče v slovo: Z Bogom! Nato je skočila na okrižje mej oknom in prav veselo zapela: „činčara, cefii, cefii“, in odletela je na jablan, kjer sta se s sestrico iskreno pozdravili . . .

Janček pak je stopil k oknu in s solznimi očmi zrl za svojo ljubljenco in zopet potegnil z rokavom preko očíj . . .

Senici sta se parkrat zazibali na vejici in potem pa odfrčali z jablane po vrtu in Jančku izpred očíj . . .

Aleksij Andrejev.

Marijine hčerke.

Na hribčku tam zelenem
So deklice vesele
Na rahlo sedle travico
In radostno zapele:

„Majnik, ah pridi,
Cvetja nam daj,
Srčno veselje
Deli nam zdaj!

Trate in loge
S cvetjem pokrij,
Gore v zeleno
Krilce zavij!

Me pa zapele
Bomo na glas,
Saj je Marijin
Radostni čas.

Cvetke nabrale
Bomo krasne
V vence povile
V šopke lepé,

Dale Mariji
Bomo jih v dar
In okrasile
Marijin oltar . . .“

In majnik se je vzbudil,
Oblekel v cvet naravo,
In hčerke svoji Materi
Prepévale so slavo.

Aleksij Andrejev.

Šopek Marijinih čednostij.

V. Čistost.

ilo je 4. maja l. 1868. V neko kato-
liško cerkev v Berolinu je prišla pre-
prosta deklica. Skoraj glasno jokajoč
je stopila k Marijinemu altarju in po-
ložila nanj lep cvetlični šopek in dve
sveči. Njen glasen jok je čul pobožen
Marijin častilec, ki je bil takrat v
cerkvi, in jo sočutno vprašal, zakaj
tako joka. Deklica mu je odgovorila:
„Gotovo ste slišali o veliki nesreči,
ki se je dogodila zjutraj v tvornici za
milo. Kotel za plin se je razpočil;
trije delavci so bili precej ubiti, se-
demnajst drugih hudo ranjenih in mej

temi so tudi trije umrli še tisti dan. Mene je zjutraj
poslala gospa v ono tvornico. Ko grem mimo cerkve,
pravi mi notranji glas: Stopi v cerkev in zmoli češče-
nomarijo, saj zvečer ne boš mogla iti k Šmarnicam.
Jaz storim tako, stopim v cerkev in izmolim jedno
češčenamarijo, potem pa grem naprej po opravku. V
trenutku, ko se bližam tvornici, zaslišim strašansko pok.
Ko bi ne bila šla v cerkev, bi bila prišla ravno v tren-
nutku nesreče v tvornico in bi zdaj ležala pod podr-
tijami.“ Zopet se je pobožna deklica zjokala in potem
je še rekla: „O, kaj bi začeli moja mati, ko bi jaz
umrla!“

Obilno je poplačala Marija deklici samo jedno
češčenamarijo, ki jo je izmolila, ker se ni mogla isti
dan udeležiti prelepe Marijine pobožnosti, priljubljenih
Šmarnic. Te prelepe pobožnosti se bodele tudi vi, mladi
prijatelji, sedaj jeli udeleževati. V Šmarnicah se prav
posebno vadimo v pravem češčenju Marijinem. V cerkvi
slišimo ali pa tudi doma beremo življenje nebeške Kra-
ljice, opisovanje njenih čednostij in zglede njenih po-
snemovalcev. Kaj bi nas moglo bolj nagibati, da se
tudi mi pridružimo številu njenih zvestih posnemo-

valcev? V litanijah in drugih molitvah pa prosimo, da bi tudi v resnici mogli to delati, za kar nas navdušujejo lepi zgledi. Ker v majniku najbolj častimo Marijo, smemo pričakovati pomoči pri posnemanju njene najlepše čednosti — *neomadeževane čistosti*. Ta Marijina čednost se sveti kakor solnce mej drugimi čednostimi. Ko je mala Bernardka prašala skrivnostno prikazen v Lurdu: „Povejte mi, kdo ste, ljuba Gospa!“

je dobila odgovor: „Brezmadežno spočetje sem.“ Njen najbolj časten naslov, njeno najlepše ime je gotovo — „*Brezmadešna*.“ Sveta čistost ji je najbolj priljubljena čednost.

Prelepo opisuje sv. Ambrož njeno čistost. „Marija“, pravi sv. škof, „je bila devica, ne samo po telesu, ampak tudi v srcu; nikdar ni omadeževala čistosti svojega duha s senco greha. Ponižna je bila v svojih mislih, resnobna v govorjenju, neutrudljiva v učenju, marljiva pri delu. Nikogar ni razžalila, vse je ljubila, spoštovala starost, ni zavidala svojih tovarišic, sovra-

žila je nečimurnost. Njene oči se niso radovedno ozirale, nobena njenih besedij ni bila nepremišljena, nobeno obnašanje posvetno.“

Čeprav je Marija prejela od Boga posebne milosti, da je ostala vedno čista, vendar se je posluževala vseh tistih pripomočkov, ki so potrebni za ohranjenje te čednosti. Kakor je solnčna gorkota potrebna cveticam, tako je *moitev* potrebna za ohranjenje lilije nedolžnosti. Zato je Marija veliko in pobožno molila. Svojo mladost je preživela v tempelju, večinoma v molitvi. V Nazaretu jo je angelj našel pri molitvi. *Pridno delo* varuje sveto čistost; lenoba pa je podoba mlakuže, kjer so raznovrstne nečiste živali. Marija je v tempelju s svetim veseljem predla, šivala in vezla. In kdo bi mogel popisati njeno skrbno delavnost v Nazaretu? Marija je bila vedno v *najboljši družbi*. Bogu posvečene device v tempelju so bile prve njene tovarišice. Večino svojega življenja je preživela v družbi najsvetejših oseb: Jezusa samega in čistega sv. Jožefa. Potem je bivala v družbi gorečih prvih kristijanov. Nedolžni sv. Janez je od Jezusa samega dobil prevzvišeno naročilo, da je smel skrbeti za Mater božjo. Marija je bivala *doma*, na javnem pa je hitela naglo naprej. Sveto pismo samo to povdarja, ko popisuje njeno pot k teti Elizabeti.

O, kako vzvišen, nebeško lep zgled sv. čistosti nam je Marija! Kako bi mogli njo prav ljubiti, da bi vsaj jeden žarek te njene čednosti ne zadel nas? Čisti so bili sv. Stanislav, sv. Berhman in sv. Alojzij; bili so angelji v človeškem telesu. To milost so si izprosili od Marije, katero so prav posebno častili.

A. Stroj.

Za majnik.

Šopek šmarnic belih
V gozdu sem nabral,
Da bi na oltarček
Jih Mariji dal.

Ti mi vedno kaži
Pota pravi tir.
Mojemu daj srcu
Zaželjeni mir!

Šopek snežnobeli
Bom povil lepó,
In podal Mariji,
Prosil jo takó:

Da strastij vseh prosto
Le za Te živi.
Ti kot šopek beli
V čistosti duhti.

Fr. Zdravko.

Rožico še eno!

K šmarnicam gor v raju
Srečni nebeščani
V radosti neizrečni
So slovesno zbrani.

Cvetka v solz dolini,
Detece trpeče,
Srčece dviguje
K meni pregoreče.

Šmarnični oltarček
Cvetje rajsko diči:
Prvenci nebeški,
Sveti otročiči!

Hočem izpolniti
Mu detinske želje,
K šmarnicam pozvati
V rajsko ga veselje;

V petju in molitvi
Vse se tu združuje,
Jezuščka, Marijo
Srčno preslavljuje.

Hočem presaditi
V vrtec svoj cvetlico:
Angeljček, pripelji
Drago mi dušico!

Jezušček preljubi
Milo vsem odzdravlja,
Blaženo ročico
Dviga, blagoslavlja.

Kakor da bi trenil,
Sel na zemljo švigne,
K Jezusu, Mariji
Detetu pomigne.

Šmarnične si vence
Ogleduje pazno,
Materi nebeški
Reče prav prijazno:

Detece smehljaje
Se je zasolzilo —
Z angeljčkom v nebesa
Se je preselilo.

„Vse je, Mama ljuba!
Š cvetjem prepleteno,
Vendar jaz pogrešam
Rožico še eno:

Jezusu, Mariji
Diči prestol zlati
Cvetka! — Srečni oče!
Srečna solzna mati!

Radoslav.

Pred znamenjem.

(Sličica. Spisal *Aleksij Andrejev.*)

Ustavila se je s svojim šibkim petletnim sinkom pri znamenju kraj vasi.

V znamenju žari podoba Matere božje, okrašena s suhimi in svežimi cveticami. Od stropa doli visi svetilka. Vse to so priredile vaše deklice v čast Nji, ki je najsvetejša, najmilejša. Nebeško - sladko se smehlja Marija, držeča v naročji Jezuščka.

„Poklekniva tu, moj ljubček, pred Marijo in jo prosiva pomoči... Tako... Lepo skleni ročici in moli, moli k nebeški materi, da nama pomaga...!“

Kako veselo je še lansko leto prihajala semkaj s svojim možem in sinčkom! A letos sta sama s sinkom. Jeseni se je namreč njenega moža prišla neozdravljiva bolezen — jetika. Vso zimo je presedel in preždel v hiši. Upal je pač, da se mu s spomladjo povrne tudi zaželeno zdravje, da bo zopet mogel iti na delo in prislužiti živež nji, ljubi ženi, in sinčku — Andrejčku...

Pomlad je prišla na lahkih krilih, a njega je vzela s seboj in ga peljala v — temni grob. Ostala je sama s sinkom v borni koči konec vasi. Kako si zaslužiti denar? To nejasno vprašanje jo je neizrečno mučilo...

Danes se je zopet vračala iz bližnje vasi, kamor je šla prosit pomoči in iskat si dela. Povsod so jo odvrnili, da je sedaj še ne potrebujejo, ali pa, da imajo že druge najete. V resnici je pa le zato niso hoteli, ker so si mislili: „E, kdo bi živil še otroka?“

Uprla je svoj pogled proseče na Marijo in jela glasno, udano, pobožno moliti.

„O, Marija!“ je prosila na glas. „Ti mi pomagaj v moji britkosti in bedi! Ti se me usmili vsaj radi mojega sinčka, saj Te kličemo „mati usmiljena!“ Ti omeči tudi srca trdih vaščanov, da me vsprejmejo v službo!...“

Zenica ni čula, da se je nekdo tiho in počasi približal znamenju in poslušal njene besede.

„Mama, gospod so prišli!“ je šepnilo strahoma detece materi.

Le-ta se je osuplo ozrla in zagledala gospoda župnika.

„Kmetje te nočejo v službo?“ jo je nagovoril dobrohotno gospod župnik.

„Iskala sem danes dela v Zalesju, a nisem ga mogla dobiti“, mu je pripovedovala in uprla va-nj svoje rudeče, objokane oči. „Največ me nočejo radi deteta . . .“

Solze so ji ustavile besede.

„Nikar ne jokaj! Skrbel bom jaz za vaju“, ji je rekel dobrodušno župnik. „Pri meni boš imela zmeraj dosti dela in tudi sina smeš s seboj pripeljati.“

„Ná, da si boš kupila hrane“ In župnik ji je stisnil v roko pet goldinarjev.

„Stokrat vam Bog povrni! — Andrejček, zahvali se gospodu!“

„Že dobro, že dobro!“ je smehljaje se dejal župnik in odšel dalje po poti.

Ženica je pokleknila pred znamenje in se goreče zahvaljevala Mariji . . .

Daj nam danes naš vsakdanji kruh.

(*Lausch.*)

Ded: Sedaj jmaš prestati kratko skušnjo, Ernst; videti hočem, če mi bodeš prav odgovarjal. Kje dobimo kruh?

Ernst: Kupimo ga pri peku.

Ded: A kje ga dobi pek?

Ernst: Aj, ta ga speče iz moke.

Ded: Čisto prav, a kje dobi moko?

Ernst: Kupi jo od mlinarja.

Ded: In ali veš tudi, kje dobi mlinar moko?

Ernst: Napravi jo iz žita.

Ded: Vse veš jako dobro; ali mi pa moreš tudi povedati, kdo dá mlinarju žito?

Ernst: Tega mu ne dá nikdo, ampak kupi si je od poljedelca.

Ded: In kje je dobi poljedelec?

Ernst: Temu zraste na njivi.

Ded: Kdo pa je pusti rasti?

Ernst: Tega ne more storiti nihče izmej ljudij, to napravi ljubi Bog.

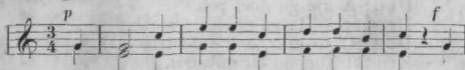
Ded: Vidiš, kmet bi ne mogel prodajati, mlinar ne mleti, pek ne peči, in nihče bi ne imel jesti, če bi ljubi Bog ne pustil, da raste žito. Zato ga tudi prosimo: „Daj nam danes naš vsakdanji kruh!“ — c—.

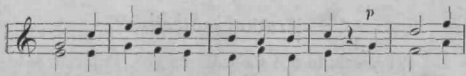
51. Moj psiček.

Allegro.

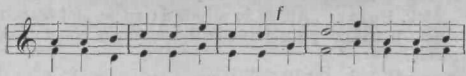
P. Angelik Hribar.

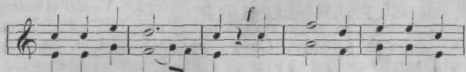
1. Ka - ko rad svo - je - ga psi - čka i - mam, Na
2. Ka - ko pri - jaz - ne o - či ti i - ma In
3. Sto - rí vse ur - no, kar - ko - li ve - lim, Če
4. Jaz nje - ga, me - ne pa on rad i - ma, Za -

1. sve - tu ta - ke - ga jaz ne po - znám; To - va - riš
2. spretnost, le go - vo - ri - ti ne zná: Sto - ji po
3. vr - žem kamen mu, te - če za njim. Ko pa - li-
4. to po me - ni se vse - lej rav - ná, Prav ka - kor

1. zvest mi je ved - no na strani, On krat ko - ča - si me,
2. koncu, in kru - ha si pro - si, Za - pi - ra du - ri, ko-
3. co mu dr - žim, jo presko - či. Pri vra - tih zve - sto me
4. jaz, tu - di ma - ček na sve - ti In po - te - pu - hov ne

1. ču - va in bra - ni. On krat - ko - ča - si me,
2. ša - ri - co no - si. Za - pi - ra du - ri, ko-
3. ču - va po no - či. Pri vra - tih zve - sto me
4. mo - re tr - pe - ti. In po - te - pu - hov ne

1. ču - va in bra - ni.
2. ša - ri - co no - si.
3. ču - va po no - či.
4. mo - re tr - pe - ti.

Jož. Stritar.

Kratkočasnice.

1. Francek in oče sta sedla na voz. Francek, rado-veden kakor vedno, vpraša očeta: „Ali pa vedó konji, kam naju bodo peljali?“ Oče se mu nasmehnejo in dobrovoljno odvrnejo: „Nikar naj te to ne skrbi, moj Francek; za to bom že jaz skrbel, da naju bodo prav pripeljali.“

Al. Andrejev.

2. Peter: „Ali si že slišal, da ga je moj hlapec s sekiro trikrat po glavi udaril ter mu jo popolnoma razbil?“

Janez: „Bo pa zaprt!“

Peter: „Kaj še, saj je bil le žebelj.“

A. Bidov.

3. Nada to laži. Nekdo je bil zgubil osla na pašniku. Žvižgaje ga je iskal. Ljudje mu rekó: „Komur je osel ušel, po navadi joka, ne pa žvižga.“ Veseli iskalec se odreže: „Še mi je ostalo nekaj nade, da ga najdem za onim-le hribcem. Če ga ne najdem, bom pa tam plakal.“

Ź. Kovec.

Zastavice.

1.

Če bereš naprej me,
Povem ti gozdnega ptiča;
Če bereš nazaj me,
Pa tečno jed kmetiča.

B. S.

2.

Ima noge, pa vendar ne gre,
Tudi sedale, pa ne sedi;
Pri mizi stoji, pa ne vživa jedi,
Ampak le trudnemu rad ugodi.

Ź. Z.

3.

Kot prijatelj najbolj zvesti
S taboj v luči žarki hodi
V sobi znotraj in na cesti,
Ali že kjerkoli bodi.

V letnem času se te usmili,
Brani hude te vročine —
A pusti te na cedili,
Koj ko svitla luč izgine.

Lucijan.

(Odgonetke in imena rešilcev v prib. listu.)